

skabt en hidtil ukendt og neppe savnet Klasse af mindre fæstepligtige Lodder, hvis Størrelse endog kan synke ned til det allermindste Hartkornsmaal ($\frac{1}{4}$ Album), og med hvilke der vedblivende skal føres Kontrol, efterat paagjældende Gods iøvrigt har ophørt at eksistere.

Mindretallet maa endnu fremhæve, at medens Godseiere, som ville bevare deres Gods, sjældent ville være foranledigede til at foretage Omdelinger af Godset og i saa Tilfælde neppe ville anse den til mindre Parceller ubdvidede Fæstepligt som nogen uoverstigelig Hindring, ville derimod Godseiere, som ere villige til at sælge, jevnligt blive forhindrede fra at afhænde en Gaard, naar de ikke før Afhændelsen kunne fraskille den en Del af dens Jord, som det paa Grund af sammes Beliggenhed er dem om at gjøre ikke at se i Fremmedes Hænder, selv om Beliggenheden og Bestaffenheden ikke er en saadan, at Parcellen egner sig til at inddrages under Hovedgaarden eller at indtages til Skov. — At kunne bevare et saadant fraskilt Stykke af en Gaard med Fæstepligt paa, vil kun have lidet Tillokkende for den Eier, der iøvrigt vil skille sig ved sin fæstepligtige Eiendom, ikke alene paa Grund af selve Fæstebaandet, men ogsaa paa Grund af den ganske særegne Børettlighed, man fra flere Sider tillægger Lovgivningsmagten til ligeoverfor fæstepligtig Eiendom ikke at behøve at tage samme Hensyn som ligeoverfor anden Eiendom. — Udenfor de Tilfælde, hvor en Godseier, som er villig til at sælge, vil beholde en Del af Fæstegaardens Tilliggende til anden Mands Brug, ville Bestemmelserne i Flertallets Forslag kun komme til at virke i ringe Omfang, da Godseieren selvfølgelig ikke har nogen som helst Interesse i før Salget at omdele Gaarde, hvis hele Tilliggende han dog vil afhænde. — Bestemmelsen vil efter vor Anskuelse kun virke i ringe Omfang, men i dette nærmest komme til at trykke de Godseiere, som ville sælge, og tildels modvirke Selveiendoms Fremme.

Til § 4.

Udvalget har været enigt i, at denne Paragraf vil modvirke Selveiendoms Fremme,

naar der ikke fra det betingede Forbud mod at fratage en Gaard Eng, Gårdskov eller Løvestær, undtages de Tilfælde i hvilke Fraskillelsen sker ved Gaardens Afhændelse til Selveiendom, og Udvalget har ligeledes været enigt i, at den i Paragrafens sidste Del foreslaaede Indskrænkning i Eiersens Raadighed over Gårdskov og Løvestær paa Fæstegaardens Grund vilde ikke alene i visse Tilfælde kunne gribe forstyrrende ind i bestaaende Retligheder og Forpligtelser, men ogsaa utilbørligt kunne indskrænke andre Godsbeboeres Afgang til beqvem og billig Forsyning, navnlig med Løv, og i Henhold hertil have de af Udvalgets Medlemmer (Andersen, Breinholt, Brock, Dresting, Hansen, Mogenssen og Larsen), som overhovedet anse Bestemmelser som de i Paragrafen indeholdte for tilraadelige, foreslaaet en forandret Affattelse af den; Breinholt dog kun under Forudsætning, at et af ham under Nr. 3 stillet Underændringsforslag bliver vedtaget. — De øvrige Medlemmer af Udvalget maa fraraade Paragrafens Vedtagelse, skjøndt den omændret som fornavnt vil faa en mindre indgribende Betydning, ikke alene fordi det ikke er paavist, at Almenvellet overhovedet kræver nogen Indskrænkning i Eiersens nuværende Raadighed, men ogsaa fordi det synes dem usornstigt at ville gjøre det afhængigt af tredje Mands Skjøn, om f. Ex. et Stykke Eng, Gårdskov eller Løvestær skal kunne overføres fra et Sted paa Godset til et andet, en Overføring, der endog vilde være umulig, naar det Sted, som skulde afgive af nævnte Herligheder, derved fik mindre end det „For nødne“, selv om det Sted, til hvilket Overføringen skulde ske, uden denne var aldeles blottet for Eng osv. — Ligeledes vil Forbud mod Advisning af Løv og Gårdskov til Andre end Fæsteren selv, medmindre denne samtykker, eller tredje Mand skjønner det tilstedeligt, udelukke en med Grundeierens særlige Forpligtelse til at yde Skolebrændsel i Forbindelse staaende Ret til at anvise Brændselet paa Fæsterens Grund.

Til § 6.

Medens Udvalget i sin Helhed har været enigt i, at den i Lovudkastet foreslaaede Tids-